

Kopie
Afgeleverd aan: mr. TOLLENAERE Veerle
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

03459

Uitgifte

Repertoriumnummer 2014/14052
Datum van uitspraak 16 september 2014
Rolnummer 2013/AR/859

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

negende kamer bis - voormiddag
burgerlijke zaken

Aangeboden op 18 SEP. 2014
Niet te registreren Anja WILLEMS Adviseur a.i.

COVER 01-00000033240-0001-0016-03-01-1

2013/AR/859 - IN DE ZAAK VAN:

wonende te _____, Ingeschreven met KBO-nummer _____

appellant,

hebbende als raadslieden mr. LINDEMANS Dirk, advocaat te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan 3 en Mr. Jef Vermassen, advocaat te 9340 LEDE, Kasteeldreef 48.

TEGEN:

HET VLAAMS GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering in de persoon van de heer MUYTERS Philippe, Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, met kabinet in het Phoenixgebouw, Koning Albert II-laan 19, 1210 Brussel, woonstkeuze doende op het kantoor van zijn raadsman hierna vermeld,

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. TOLLENAERE Veerle, advocaat te 9000 GENT, Koning Albertlaan 128

VERLEENT HET HOF HET VOLGEND ARREST.

1.

Het hof nam kennis van de bestreden beschikking d.d. 14.01.2013, gewezen door de waarnemend voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, zetelende zoals in kort geding (aldaar gekend onder A.R. nr. 12/26/95/A).

Het hof heeft de partijen, bij monde van hun raadslieden, gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de door hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

2.

Bij dagvaarding d.d. 10.10.2012 heeft de appellant in toepassing van artikel 6.1.47, 6de lid van de Vlaamse Codex van Ruimtelijke Ordening (hierna genoemd V.C.R.O.) tegen de geïntimeerde de opheffing gevorderd van het bevel d.d. 04.09.2012 en de bekrachtiging d.d. 12.09.2012, houdende de staking van het plaatsen van twee containers voor het verzamelen van bedrijfsafval op een terrein gelegen aan de _____ en te _____, kadastraal gekend onder _____

Tevens vorderde hij dat:

63461

- de geïntimeerde zou worden veroordeeld tot de kosten van het geding, daarin begrepen de dagvaardingskosten en de rechtsplegingsvergoeding;
- het tussen te komen vonnis (bedoeld werd "beschikking") uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard, niettegenstaande elk verhaal en met uitsluiting van de mogelijkheid tot borgstelling en/of kantonnement.

De geïntimeerde concludeerde voor de eerste rechter tot de ongegrondheid van de vordering van de appelland met verwijzing van laatstgenoemde tot de gedingkosten (zoals door de appelland nader begroot aan zijn zijde).

De eerste rechter heeft middels de bestreden beschikking d.d. 14.01.2013 als volgt geoordeeld:

"Verklaren de vordering van eiser tot opheffing van het bevel d.d. 4 september 2012 en de bekrachtiging d.d. 12 september 2012 houdende de staking van het plaatsen van twee containers voor het verzamelen van bedrijfsafval op een terrein gelegen aan de [redacted] te [redacted] kadastraal gekend onder [redacted]; ontvankelijk doch wijzen ze af als ongegrond.

Veroordelen eiser tot de gerechtskosten aan diens zijde bepaald op 318,27 euro dagvaardingskosten.

Stellen vast dat verweerster geen aanspraak maakt op een rechtsplegingsvergoeding."

3.

Middels zijn verzoekschrift tot hoger beroep verzoekt de appelland dat het hof:

- zijn hoger beroep inwilligt en zijn oorspronkelijke vordering inwilligt als ontvankelijk en gegrond, en zodoende beslist tot de opheffing van het bevel d.d. 04.09.2012 en de bekrachtiging d.d. 12.09.2012, houdende de staking van het plaatsen van twee containers voor het verzamelen van bedrijfsafval op een terrein gelegen aan de [redacted] en [redacted], kadastraal gekend onder [redacted];
- de geïntimeerde veroordeelt tot de kosten van eerste aanleg en van hoger beroep, daarin begrepen de dagvaardingskosten, de rolrechten en de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.320,00 euro per aanleg.

De appelland volhardt hierin in zijn in deze instantie neergelegde conclusies, met dien verstande dat hij geen aanspraak meer maakt op een rechtsplegingsvergoeding voor de beide instanties.

De geïntimeerde concludeert tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van het hoger beroep, met veroordeling van de appelland tot de kosten van de beide instanties.

4.

De dienende feiten kunnen als volgt worden weergegeven.

De appellant is uitbater van de meubelzaak ' ' waarvan de bedrijfsgebouwen
gevestigd zijn op het terrein gelegen aan de ; te
kadastraal gekend onder .

Volgens het gewestplan (vastgesteld bij K.B. van
30.05.1978) is dit terrein gelegen in woongebied.

Vanuit de is er aparte ingang voor leveranciers en tegen de bedrijfsgebouwen
en bereikbaar via deze inrit werden door de appellant 2 containers geplaatst om het
verpakkingsafval van de meubelzaak (volgens de appellant ingevolge de terzake geldende
milieuwetgeving gescheiden) te verzamelen.

De appellant laat gelden dat:

- eens gevuld de containers worden opgehaald en nieuwe worden geplaatst;
- deze situatie reeds bestaat sedert 1999 toen een 1e container werd geplaatst;
- er sedert 01.01.2009 een tweede container werd geplaatst;
- er sindsdien géén bijkomende containers werden geplaatst en er ook geen plannen bestaan om zulks te doen.

Op 04.09.2012 ging een inspecteur van de lokale politie van | ter
plaatse (klaarblijkelijk na een schriftelijke melding/klacht d.d. 02.08.2012) en stelde in zijn proces-
verbaal vast dat er zonder stedenbouwkundige vergunning op het bedoeld perceel twee
containers werden geplaatst voor het verzamelen van afval.

In dit proces-verbaal wordt verder o.m. vermeld:

*"Begin uitvoering: 02/08/2012
Einde uitvoering: 04/09/2012"*

De verbalisant, die niemand op het terrein aantrof, beval schriftelijk de staking van de
werken en bracht het bevel tot stopzetting d.d. 04.09.2012 aan op één van de containers:

*"Ondergetekende, Inspecteur van politie, bevoegd voor het opsporen en
vaststellen van misdrijven in het kader van artikel 6.1.1 en volgende van de Vlaamse Codex
Ruimtelijke Ordening, stelt vast dat niemand op het perceel kon worden aangetroffen en beveelt
hierbij schriftelijk de staking van de handelingen tot het plaatsen van twee containers voor het
verzamelen van het bedrijfsafval (karton, plastiek, plepschulm) en dit in toepassing van art. 6.1.47*

63463

van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gelegen te
kadastraal gekend g 1

k 3

Bij brief d.d. 11.09.2012 (gefaxt op 12.09.2012) verzocht de raadsman van de appellant aan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur om het stakingsbevel gericht tegen "het plaatsen van twee containers" niet te bekrachtigen:

"(...)

Met aandrang verzoek ik u om niet tot bekrachtiging over te gaan, teneinde aldus een gerechtelijke procedure tot opheffing te kunnen voorkomen.

Het stakingsbevel is immers kennelijk onverantwoord.

- 1) *Het beweerd misdrijf is geheel voltrokken: de containers staan er. Er hebben als sinds het begin van de bedrijfsvoering containers gestaan, die periodiek worden weggehaald en vervangen door andere lege containers. Het proces-verbaal waarvan mijn cliënt vandaag een afschrift ontving, vermeldt trouwens uitdrukkelijk dat het werk "voltooid" is. Een stakingsbevel heeft dus geen enkele preventieve rol meer, wat luidens vaste en u allicht bekende cassatierechtspraak een essentiële vereiste voor de wettigheid van het stakingsbevel is (zie bijv. Cass. 16 jan. 2009 en 18 mei 2007).*
- 2) *Het plaatsen van een container is trouwens vrijgesteld van vergunning (art. 3.1 Besl. VI. Reg. 16 juli 2010);*
- 3) *Het ontbreekt aan enige motivering in het stakingsbevel waarom het stakingsbevel nodig is. Zelf al zou alsnog in de bekrachtigingsbeslissing een motivering worden opgenomen, dan nog kan die dit gebrek niet rechtzetten.*

Ik dank u dan ook om niet tot bekrachtiging van dit onwettig stakingsbevel dd. 4 september 2012 van de inspecteur Van Handenhove van de politiezone over te gaan."

Op 12.09.2012 werd het schriftelijke bevel tot staking bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur.

In deze bekrachtigingsbeslissing werd als onderwerp aangeduid:

"plaatsen van 2 containers voor het verzamelen van bedrijfsafval"

en gemeld dat "voormelde werken, handelingen en/of wijzigingen" een inbreuk vormen op artikel 6.1.1,1° V.C.R.O juncto artikel 4.2.1 V.C.R.O.

Deze bekrachtigingsbeslissing werd ter kennis gebracht van de appellant bij aangetekend schrijven met ontvangstbewijs d.d. 12.09.2012.

Bij brief d.d. 21.09.2012 beantwoordde de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur het schrijven van de raadsman van de appellant als volgt:

"Ik heb uw brief d.d. 11 september 2012 goed ontvangen.

Het occasioneel of sporadisch plaatsen van een container is niet vergunningplichtig.

Wanneer het plaatsen van een container een langere duur aanneemt, wordt dit een tijdelijke activiteit en kan men, indien men voldoet aan de voorwaarden, zich beroepen op de vrijstelling uit art. 7.2 van het vrijstellingenbesluit van 16 juli 2010.

In casu bevinden de containers zich al een lange tijd op de percelen.

U haalt zelf aan in uw brief dat de containers periodiek worden weggehaald en vervangen door andere containers en dit sinds het begin van de bedrijfsvoering. Aldus worden deze handelingen stedenbouwkundig vergunningsplichtig (art. 4.2.1.5° VCRO: een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten). Dit is vanzelfsprekend een gewoontemisdrijf, deze gewoonte werd nu vastgesteld. Een gewoonlijk gebruik onderscheidt zich immers van het occasioneel (niet-vergunningplichtig) of het tijdelijk (vrijgesteld gedurende een bepaalde termijn) gebruik.

Het stakingsbevel werd om deze redenen door mijn agentschap bekrachtigd op 12 september 2012."

5.

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig ingesteld.

Bij gebreke aan tegenspraak en ambtshalve op te werpen exceptie is dit hoger beroep ontvankelijk te verklaren.

6.

6.a. Artikel 6.1.47, 1^e lid V.C.R.O. bepaalt dat de in het artikel 6.1.5 V.C.R.O. bedoelde ambtenaren, agenten of officieren van de gerechtelijke politie ter plaatse de onmiddellijke staking van het werk, van de handelingen of van het gebruik, mondeling kunnen bevelen wanneer zij vaststellen dat het werk, de handelingen of de wijzigingen een inbreuk vormen zoals bedoeld in artikel 6.1.1 V.C.R.O. of wanneer niet voldaan is aan de verplichting van artikel 4.7.19 §4 V.C.R.O.

Dit bevel is een preventieve maatregel.

Krachtens artikel 6.1.47, 6de lid V.C.R.O. kan de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel vorderen tegen het Vlaams Gewest, waarbij verder wordt bepaald dat de vordering wordt gebracht voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd.

De rechter beslist hierbij ten gronde over de vordering tot opheffing en toetst hierbij het bevel op zijn externe en in interne wettigheid, en mag hierbij nagaan of het bevel een

preventieve aard heeft dan wel berust op een machtsoverschrijding (vgl. Cass., 16 januari 2009, nr. C.06.0480.N).

M.a.w. heeft de voorzitter in kort geding heeft daarbij, zonder daarbij de opportuniteit van het stakingsbevel te beoordelen, de mogelijkheid om zich uit te spreken over de onwettigheid van dit stakingsbevel.

De materiële bevoegdheid van de voorzitter is een specifieke toegekende bevoegdheid, die enkel geldt voor de door de wetgever specifiek bedoelde vordering nl. In casu de vordering tot opheffing van het bekrachtigd bevel tot staking van de werken of handelingen waarvan wordt beweerd dat ze een inbreuk uitmaken op het decreet.

In het kader van deze beoordeling is de kortgedingrechter bevoegd dus om na te gaan zowel of de bedoelde werken of handelingen vergunningsplichtig zijn als om te oordelen over de vraag of een vergunning al dan niet conform werd uitgevoerd.

De kortgedingrechter moet tevens nagaan of de door het bevoegde bestuur getroffen maatregel, nl. de bekrachtiging van het kwestieuze stakingbevel, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen.

Mocht bij de beoordeling van dit laatste blijken dat de maatregel van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dan moet de kortgedingrechter overgaan tot opheffing.

De redelijkheidsbeoordeling impliceert dat rekening wordt gehouden met de ernst van de overtreding maar ook dat wordt onderzocht of de maatregel voor de overtreder niet disproportioneel bezwarend is.

Dit laatste betekent dat wordt afgewogen of het stakingbevel als kennelijk onredelijk moet worden bestempeld omdat het erdoor bekomen voordeel voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

De kortgedingrechter oordeelt daarbij alleen of het bestuur in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing om de kwestige maatregel te treffen. Rekening houdend met de beleids- en beoordelingsvrijheid van het bestuur kan de kort gedingrechter die beslissing slechts marginaal toetsen.

Wanneer de kortgedingrechter de maatregel o.g.v. "*kennelijke onredelijkheid*" opheft brengt dit enkel de wijze tot uitdrukking waarop de bestuurlijke beslissing op zijn redelijkheid wordt beoordeeld, namelijk met de terughoudendheid die de discretionaire bevoegdheid van het bestuur vereist.

63466

Het behoort evenwel niet aan de kortgedingrechter om de opportuniteit van de kwestige maatregel te beoordelen.

De handhaving van de stedenbouwkundige voorschriften en van de goede ruimtelijke ordening, waartoe de kwestige maatregel zoals voorzien door artikel 6.1.47 V.C.R.O. is een zaak van het bestuur die hierover met de nodige beleids- en beoordelingsvrijheid beslist.

Dit is sinds de Stedenbouwwet van 1962 zo en nergens blijkt dat de decreetgever met dat stelsel heeft willen breken.

Daarbij weze tevens opgemerkt dat wanneer de kort gedingrechter d.m.v. de voormelde afweging tot de beoordeling zou komen dat de aangevochten maatregel in geen geval is te verantwoorden door de vereisten van een goede ruimtelijke ordening, geenszins de opportuniteit van de overheidsbeslissing beoordeeld doch wordt enkel de kwestige maatregel getoetst op haar wettigheid.

Het weze tenslotte opgemerkt dat deze uitdrukkelijk door de wetgever voorziene procedure wel verloopt volgens de "*vormen van het kort geding*" en derhalve ook door de voorzitter van de rechtbank wordt beslecht, maar in wezen niets met het kort geding te maken heeft.

De rechtspleging in kort geding wordt in de V.C.R.O. wordt weliswaar aangewend om een snelle procesgang te verzekeren doch de voorzitter behandelt hierbij geen voorlopige maatregelen zoals in het kort geding, doch de grond van de zaak.

Eveneens in tegenstelling tot het kort geding, komt hier ook de urgentie niet bij te pas vermits het gaat om een specifieke procedure die haar oorsprong als dusdanig niet vindt in de urgentie.

De decreetgever schrijft enkel voor dat men voor de specifiek genoemde vordering de procedure van het kort geding moet volgen.

6.b. In eerste instantie behelst de beoordeling van de wettigheid van het stakingsbevel dat wordt nagegaan of dit stakingsbevel steunt op juiste (wettige) motieven en gronden.

De appelllant is van oordeel dat:

- de bestreden beschikking het voorwerp van het stakingsbevel en van de bekrachtiging ervan miskent nu het voorwerp van het stakingsbevel en de bekrachtigingsbeslissing het plaatsen van 2 containers betrof en niet het gewoonlijk gebruik van een grond voor het plaatsen van 2 onvergunde containers;
- het stakingsbevel feitelijk niet correct was gezien in het proces-verbaal d.d. 04.09.2012 m.b.t. het "*plaatsen van containers*" wordt vermeld:
"Begin uitvoering: 02/08/2012
Einde uitvoering: 04/09/2012"

- daar waar de containers er sinds jaar en dag staan, nl. sinds 1999, respectievelijk 2009 en het overigens niet duidelijk is hoe de Inspecteur er toe kwam te stellen dat het begin van uitvoering op 02.08.2012 diende gesitueerd te worden;
- het stakingsbevel in deze geen preventief karakter vertoont gezien de containers sinds 1999 respectievelijk 2009 zich op het terrein bevinden;
 - de bekrachtigingsbeslissing van het stakingsbevel is aangetast door een motiveringsgebreken;
 - er geen stedenbouwkundige inbreuk voorhanden is.

De wettelijke grondslag voor het stakingsbevel met medegaande bekrachtigingsbeslissing en inzonderheid de krachtens artikel 6.1.47, 1^e lid V.C.R.O. rechtens vereiste inbreuk zoals bedoeld in artikel 6.1.1 V.C.R.O. werd door de geïntimeerde in de bekrachtigingsbeslissing aangegeven als volgt:

"Voormelde werken, handelingen en/of wijzigingen vormen een inbreuk op:

Artikel 6.1.1 VCRO zijn strafbaar:

1° de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 VCRO bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet, of in stand houdt."

Artikel 4.2.1 VCRO

§1 Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

5° een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor:

- a) het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval;"*

De inbreuk die door de geïntimeerde t.a.v. de appellant wordt weerhouden behelst dus een inbreuk op artikel 4.2.1, 5°, a) V.C.R.O.

Los van de in deze gevoerde betwisting over:

- het voorwerp van het stakingsbevel;
- het feit of het stakingsbevel al dan niet is gebaseerd op feitelijk correcte gegevens;
- het stakingsbevel al dan niet een preventief karakter vertoont;
- de bekrachtigingsbeslissing van het stakingsbevel al dan niet is aangetast door motiveringsgebreken;

en los van de vraag naar de gebeurlijke repercussies hierop voor wat betreft de vordering van de geïntimeerde zoals aangebracht voor de eerste rechter, is het hof hoe dan ook van oordeel dat er geen bewezen inbreuk op artikel 4.2.1, 5°, a) V.C.R.O. juncto artikel 6.1.1, 1° V.C.R.O. voorhanden is.

Boven werd reeds gesteld dat in het kader van de beoordeling ex artikel 6.1.47, 6de lid V.C.R.O. de kortgedingrechter bevoegd is om na te gaan zowel of de bedoelde werken of handelingen vergunningsplichtig zijn als om te oordelen (gebeurlijk naargelang het geval) over de vraag of een vergunning al dan niet conform werd uitgevoerd.

Hierbij mag de kortgedingrechter (en in deze instantie het hof) zich niet beperken tot een "prima facie" beoordeling nopens het bestaan van een stedenbouwkundige inbreuk, doch dient hij te oordelen of er al dan niet een stedenbouwkundige inbreuk voorhanden is.

Het Hof van Cassatie oordeelde in zijn arrest d.d. 08.02.2013 (T.M.R. 2013, 390, met noot LEFRANC, P., "De vordering tot opheffing van een stakingsbevel prima facie beoordeeld. Of toch niet?, 390 e.v.) desbetreffend (onderlijning door het hof):

"Tweede middel

1. Krachtens artikel 154, laatste lid, Stedenbouwdecreet 1999 (thans artikel 6.1.47, 6de lid V.C.R.O.) kan de betrokkene in kort geding de opheffing van de maatregel vorderen tegen het Vlaams Gewest. De vordering wordt gebracht voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg in het ambtsgebied waarvan het werk en de handelingen werden uitgevoerd. Boek II, Titel VI, Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op de inleiding en de behandeling van de vordering.

2. Uit voormelde bepaling volgt dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg ten gronde beslist over de vordering tot opheffing van het stakingsbevel. Hij toetst hierbij het stakingsbevel op zijn externe en interne wettigheid, en mag hierbij nagaan of het bevel een preventief karakter heeft dan wel berust op machtsoverschrijding.

In het raam van de toetsing van de wettigheid van het stakingsbevel mag de rechter zich niet beperken tot een prima facie beoordeling van het bestaan van de stedenbouwkundige inbreuk, waarop het stakingsbevel berust.

3. De appelrechters die de vordering tot opheffing van de stakingsbevelen verwerpen op grond van een prima facie beoordeling van het bestaan van eens stedenbouwkundige inbreuk, schenden artikel 154, laatste lid, Stedenbouwdecreet 1999 (thans artikel 6.1.47, 6de lid V.C.R.O.). Het middel is in zoverre gegrond."

M.a.w. dient de kortgedingrechter (en in deze instantie het hof) in het kader van de beoordeling van een stakingsbevel en medegaande bekrachtigingsbeslissing dus ten gronde te oordelen of er al dan niet een stedenbouwkundige inbreuk voorhanden is, hetgeen ook een beoordeling impliceert wat betreft de vergunningsplicht.

De appellant kan wel niet gevolgd worden in haar standpunt dat gelet op het feit dat:

- onder toepassing van het Coördinatiedecreet van 22.10.1996 de vergunningsplicht beperkter was, in die zin dat deze volgens artikel 42, §1, 5° van dit decreet de stedenbouwkundige vergunningsplicht enkel gold "voor een opslagruimte voor

- gebruikte voertuigen of schroot aanleggen*” (welke beperkte vergunningsplicht was overgenomen uit artikel 44, §1, 5° van de Stedenbouwwet van 1962);
- het *“gewoonlijk gebruik”* pas vanaf 1 mei 2000, datum van inwerkingtreding van het decreet d.d. 18.05.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening vergunningsplichtig is;

er alleszins geen sprake is van een vergunningsplicht voor de in 1999 geplaatste container.

Waar de appellant aantoont aan de hand van de stukken i.v.m. de huur van de containers, inzonderheid de verklaring van de _____ d.d. 21.09.2012 gericht aan de appellant als zaakvoerder van _____, waarin werd gesteld:

“Hierbij wens ik als _____ te bevestigen dat u sinds het jaar 1999 klant bent bij de firma _____ te _____, voor de afhaling van uw afvalstoffen. Sinds 1 september 1999 hebben wij een afzetcontainer geplaatst op volgend adres: _____”

In het jaar 2008 werd de firma _____ overgenomen door _____ te _____

Dat er minstens 1 container werd geplaatst sinds 1999, neemt zulks niet weg dat - in principe - de vergunningsplicht van artikel 4.2.1,5° a) V.C.R.O. ook van toepassing kan zijn op deze in 1999 geplaatste container.

Een inbreuk op artikel 4.2.1,5° a) V.C.R.O. maakt geen instandhoudingsmisdrijf uit, maar wel een gewoontemisdrijf, hetgeen blijkt uit de samenlezing van de strafbaarstelling van het *“uitvoeren of voortzetten”* (artikel 6.1.1, eerste lid 1° V.C.R.O.) en van de opsomming van de vergunningsplichtige handelingen in artikel 4.2.1. V.C.R.O.

M.a.w. niet de instandhouding van de aanleg of inrichting van het terrein is het voorwerp van het bekrachtigde stakingsbevel maar wel het gebruik, zodat het gaat om een gewoontemisdrijf.

Waar naar het oordeel van de appelland de decreetgever, door de (nieuwe) vergunningsplicht in te schrijven bij een bepaling die een voorafgaande vergunningsplicht voorschrijft, duidelijk heeft aangegeven dat zich voor het eerder reeds gestarte gewoonlijk gebruik geen vergunning opdrong, kan zulks niet worden onderschreven.

Het feit dat deze handelingen niet vergunningsplichtig waren vóór 1 mei 2000 is terzake zonder belang gezien zij immers wel vergunningsplichtig waren toen het bevel tot staken werd gegeven.

Anders dan de appelland voorhoudt blijkt niet dat de decreetgever alleen het aanleggen of inrichten, of het aanvangen van een nieuw gewoonlijk gebruik vergunningsplichtig heeft

03470

willen maken. De decretale tekst staat die lezing niet toe en het feit dat appelland vóór de inwerkingtreding van artikel 4.2.1,5° a) V.C.R.O. reeds een container liet plaatsen voor het verzamelen van het bedrijfsafval neemt niet weg dat hoe dan ook het gebruik voor het opslaan sinds de inwerkingtreding van voormelde bepaling wel vergunningsplichtig is (vgl. Brussel 27.04.2009, inzake 2009/AR/102, www.juridat.be).

Dit werd bevestigd door het Hof van Cassatie in zijn arrest van 06.12.2011 (arrest P.11.0599/N2) (onderlijning door het hof):

“Eerste middel

2. Het middel voert schending aan van artikel 44 Stedenbouwwet, artikel 42 §1, 5°, Stedenbouwdecreet 1996, de artikelen 99, §1, 4° a en 5° b, en 146 Stedenbouwdecreet 1999, en de artikelen 4.2.1,5° a en b, en 6.1.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, en artikel 2, eerste lid Strafwetboek, alsmede de miskennis van het legaliteitsbeginsel in strafzaken en de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 149 Grondwet: nog vóór het invoeren van een vergunningsplicht en de strafbaarstelling sedert 1 mei 2000 gebruikte eiser het betrokken kadastraal perceel voor het stallen van voertuigen en de opslag van materiaal; het in stand houden van werken of handelingen die op het ogenblik van hun uitvoering of voortzetting niet vergunningsplichtig waren, maar het nadien ingevolge het ingrijpen van de decreetgever wel werden, zijn op grond van het legaliteitsbeginsel en artikel 2, eerste lid Strafwetboek niet strafbaar; het arrest beantwoordt eisers conclusie niet.

3. Volgens artikel 2 Burgerlijk Wetboek beschikt de wet alleen voor het toekomstige. Zij heeft geen terugwerkende kracht.

4. Handelingen die voordien niet vergunningsplichtig waren, worden dit wel vanaf het ogenblik dat de wet dit vereist, en waarbij het niet voldoen aan deze verplichting vanaf dan ook strafbaar kan worden gesteld.

In zoverre het middel op een andere rechtsopvatting berust, faalt het naar recht.”

Naar het oordeel van het hof is, in weerwil van hetgeen wordt voorgehouden door de geïntimeerde, er evenwel geen inbreuk voorhanden op artikel 6.1.1, 1° (of 6°) V.C.R.O.

Artikel 6.1.1,1° V.C.R.O. bepaalt als strafbare handeling het uitvoeren, voortzetten of instandhouden hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij ingeval van schorsing van de vergunning van de bij de artikelen 4.2.1 V.C.R.O en artikel 4.2.15 V.C.R.O. bepaalde handelingen, werken of wijzigingen.

Inzonderheid doelt de geïntimeerde, zoals gesteld, op een inbreuk op artikel 4.2.1, 5° V.C.R.O. dat voorziet:

*“Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:
(...)*

5° een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor:

- a) (...)
- b) *het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval*
(...)."

Het moet hier gaan om het gewoonlijk gebruik, aanleggen of inrichten van de grond voor de bedoelde activiteiten.

Met "*gewoonlijk gebruik*" beoogt het decreet geen vergunningsplicht voor de toevallige opslag van goederen, maar vereist het een gebruik van de grond dat een zekere regelmaat vertoont en een zekere tijd moet duren alvorens een vergunning noodzakelijk is (Cass. 06.12.2011, P.11.0599/N2).

In deze kan naar het oordeel van het hof niet vastgesteld worden dat het bedrijfsterrein van de appellant "*gewoonlijk gebruikt*" wordt voor het opslaan van afval.

Los van het feit dat in het proces-verbaal van 04.09.2012 niet werd verwezen naar een inbreuk op voormelde wetsbepaling (meer bepaald naar een inbreuk op artikel 4.2.1, 5° V.C.R.O.) werd in dit proces-verbaal enkel vastgesteld dat er zich 2 containers voor bedrijfsafval bevinden op het bedoeld terrein en hieruit blijkt niet dat de appellant "*een grond gewoonlijk gebruikt*" voor het opslaan van afval.

Het gaat hier in wezen louter om het verzamelen van afval voortvloeiende uit de normale bedrijfsactiviteit van de appellant waarbij deze containers die gehuurd worden bij de [redacted] (zijnde een afvalverwerkend bedrijf), éénmaal gevuld, periodiek worden verwijderd door laatstgenoemde firma en nieuwe containers worden geplaatst.

Uit de materiële vaststellingen en inzonderheid ook uit de foto's die voorliggen blijkt dat het "*afval*" dat in de containers wordt verzameld uitsluitend uitstaans heeft met de bedrijfsactiviteit van de appelland, met name de uitbating van een meubelzaak.

Dit werd ten andere aldusdanig bevestigd in het stakingsbevel d.d. 04.09.2012 waar de staking werd bevolen van "*het plaatsen van twee containers voor het verzamelen van het bedrijfsafval (karton, plastic, piepschuim).*"

Het betreft hier niet het (louter) opslaan van afval doch daarentegen het verzamelen van bedrijfsafval in containers met het oog op de verwijdering van dit afval.

Het hof is van oordeel dat het louter plaatsen van 2 containers op het op het terrein naast de bedrijfsgebouwen, waarbij uit de vaststellingen blijkt of bewezen voorkomt dat hiermee niet voldaan wordt aan de kwalificatie van "*het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval*", niet als een inbreuk op artikel 4.2.1, 5° V.C.R.O. kan worden aanzien.

63472

Het feit dat buiten betwisting staat dat het in de containers gestockeerde afval niet inert aanwezig blijft doch wisselt in functie van de uitgeoefende activiteit van de uitbating van een meubelzaak onderstreept zulks.

Het louter verzamelen van bedrijfsafval in containers, waarbij dit bedrijfsafval afkomstig is van de normale bedrijfsactiviteit, dit met het oog op de periodieke verwijdering van dit afval, kan aldus naar het oordeel van het hof niet gekwalificeerd worden als een vergunningsplichtige handeling in de zin van 4.2.1, 5° V.C.R.O., net zomin als dit het geval lijkt te zijn voor bvb.:

- het plaatsen door een particulier van een groencontainer voor huishoudelijk afval;
- het plaatsen van afvalcontainers voor het verzamelen van afval van een winkel of grootwarenhuis;
- het plaatsen van afvalcontainers door een gemeente op een begraafplaats voor het verzamelen van restanten;
- e.d.m.;

en dit voor zover zulks binnen een normale bedrijfsactiviteit, huishoudelijk gebruik of andere activiteit valt en aldus de grenzen van dit normale gebruik niet overschrijdt.

Besluitend dient gesteld dat de geïntimeerde geen strafrechtelijk gesanctioneerde inbreuken op de V.C.R.O. bewijst, zodat de vordering van de appellat tot opheffing van het stakingsbevel en de medegaande bekrachtigingsbeslissing gegrond dient te worden verklaard.

7.

Artikel 1017, lid 1 Ger.W. bepaalt:

“Tenzij bijzondere wetten anders bepalen, verwijst leder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij in de kosten, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt.”

Overeenkomstig artikel 1018, lid 1, 6° Ger.W. bevatten de kosten ook de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W.

Gelet op bovenstaande bepalingen, en bij gebrek aan overeenkomst tussen de partijen in de zin van artikel 1017, lid 1 Ger.W, dient de geïntimeerde principieel verwezen te worden in de kosten van de beide instanties, waaronder de rechtsplegingsvergoedingen.

Bij arrest nr. 43/2012 van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof werd evenwel als volgt voor recht gezegd:

PAGE 01-00000033240-0014-0016-03-01-4

63473

“Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de Inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van het Vlaamse Gewest kan worden gelegd wanneer de stedenbouwkundig inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor de burgerlijke rechtbank ingestelde herstellvordering.”

Het Grondwettelijk Hof motiveerde deze beslissing inzonderheid als volgt:

“(…)

B.8. De thans in het geding zijnde herstellvordering wordt door de stedenbouwkundig inspecteur uitsluitend ingesteld in het algemeen belang, met het oog op het vrijwaren van de goede ruimtelijke ordening.

Weliswaar zijn de leden van het openbaar ministerie magistraten van de rechterlijke orde, terwijl de stedenbouwkundig inspecteurs ambtenaren zijn dit tot de uitvoerende macht behoren, zoals de Ministerraad terecht opmerkt. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 151 van de Grondwet, dat de onafhankelijkheid van het openbaar ministerie in de individuele opsporing en vervolging waarborgt, blijkt evenwel dat:

“Het openbaar ministerie onafhankelijk is wanneer het de strafvordering instelt en dus bij het vervolgen van misdrijven, wezen het dat het openbaar ministerie hier (...) geen rechterlijk ambt uitoefent maar veeleer een ambt van de uitvoerende macht en aldus onderworpen is aan het gezag en het toezicht van de minister van Justitie om de strafvervolging te bevelen (artikel 274 en volgende: het positief inunctierecht), evenals naar de bevoegdheid van de minister van Justitie om de richtlijnen van het strafrechtelijk beleid, inclusief die van het opsporings- en vervolgingsbeleid, vast te stellen “ (Pari. St., Kamer, 1997-1998, nr. 1675/1, p. 4).”

Het verschillende statuut van de stedenbouwkundige inspecteurs en van de leden van het openbaar ministerie kan derhalve niet volstaan om het in het geding zijnde verschil in behandeling te beantwoorden.

Zoals de leden van het openbaar ministerie dienen de stedenbouwkundige inspecteurs hun vordering in volle onafhankelijkheid te kunnen uitoefenen, zonder rekening te houden met het financieel risico verbonden aan het proces.

Concreet betekent zulks dat de geïntimeerde niet kan worden verwezen in, c.q. veroordeeld worden tot, enige rechtsplegingsvergoeding aan de zijde van de appellant.

In die zin maakt de appellant dan ook terecht geen aanspraak (meer) op een rechtsplegingsvergoeding voor de beide instanties.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

Recht doende op tegenspraak;

PAGE 01-00000033240-0015-0016-03-01-4

03474

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Doet de bestreden beschikking teniet;

Opnieuw wijzende, verklaart de vordering van de appellant ontvankelijk en gegrond;

Beveelt de opheffing van het bevel d.d. 04.09.2012 en de bekrachtiging d.d. 12.09.2012, houdende de staking van het plaatsen van twee containers voor het verzamelen van bedrijfsafval op een terrein gelegen aan de } en } te , kadastraal gekend onder ;

Verwijst de geïntimeerde in de kosten van de beide instanties, deze aan zijn zijde niet nader te begroten zijnde en aan de zijde van de appellant volgens opgave begroot op:

- dagvaarding: 318,27 euro;
- rolrecht hoger beroep: 210,00 euro;

Aldus gewezen en uitgesproken in buitengewone openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent, **negende bis kamer**, recht doende in burgerlijke zaken van **zestien september tweeduizend en veertien**.

Aanwezig: de heer Arsène Colpaert, raadsheer – wn.voorzitter, **alleenrechtsprekend**, en mevrouw Gerda Huysman, griffier.

G. Huysman

A. Colpaert

